

Felipe també té barons

La UGT exigeix una remodelació més àmplia del govern

Ara tot ja no són somriures

Havíem convingut que al Partit Socialista Obrer Espanyol no hi havia barons, característica que singularitzà la Unió de Centre Democràtic.

Havíem arribat a l'acord que qualsevol crisi de govern dependria sempre del que consideràs convenient el president González.

Teníem clar que ni tan sols el govern a l'ombra que circula per la Moncloa podia influir, en cap cas, sobre les decisions del carismàtic líder socialista. Els darrers dies ens han

J. GARCIA CANDAU

proporcionat la sorpresa de conèixer la presència d'una baronia molt més poderosa del que ens suposàvem: la Unió General de Treballadors, o el que és el mateix, Nicolás Redondo. La crisi, denominada des de les altes esferes del poder «remodelació», sembla que era tancada el primer diumenge de juliol. Inesperadament, Felipe González frenà l'operació, i, segons les declaracions oficials, tot ha estat una maniobra de la premsa a la qual no s'ha qualificat de «canallesca», com en altres èpoques, però sí d'inventora de drames.

Allò que ha succeït durant els darrers dies i des de dins del partit i protagonitzat per persones d'un cert relleu, inclús ministrables, té una doble interpretació. D'una banda, a Felipe González, no li ha agradat que s'aïregen les seues intencions com s'ha fet. Quan féu una lleu insinuació, només pretenia prendre els pols a l'opinió pública. El president volgué aguitar el panorama des del pont de comandament, i, segons les interpretacions dels pròxims, no li va agradar massa que això servís per a posar en solfa més ministres dels que ell pensava fer tornar a feines pròpies del seu sexe. Però no era això el mal i el pitjor. El drama començà a escenificar-se quan, des de la UGT, començà a considerar-se que un apeçament no era suficient. A la UGT, li apetia més un vestit a la seua mida. I la nova confecció passava per l'equip econòmic i social amb el qual ha mantingut constants contactes.

A la UGT, no li agrada la política econòmica que mena Boyer i que Solchaga realitza amb la reconversió. I no veu amb bons ulls Almunia que, des del Ministeri de Treball, ha estat el modelador d'una Llei de Llibertat Sindical que ha tingut dos *trágalas* singulars: el cànon i la prolongació del mandat dels actuals dirigents sindicals. A la UGT, no li agrada que l'enfronten amb Comissions Obreres per qüestions en què no creu. Almunia es queixà oportunament que no fos defensada al Congrés amb molta fe la seua llei de Llibertat Sindical. Els ugetistes respongueren que això no tenia cap més altra explicació que la seua natural disconformitat amb certs postulats. L'Estatut dels Treballadors ha estat un altre

dels cavalls de batalla dels sindicalistes del partit del govern. Aquesta contractació, que per al govern és l'única fórmula possible perquè els empresaris es decidescen a crear llocs de treball, encara que siga amb una determinada limitació temporal, féu que el mateix Redondo es mantingués absent de l'hemicicle durant el debat dels temes menys agraiats.

Nicolás Redondo ha deixat ben assentat que amb uns lleus retocs no s'arreglen els problemes de govern. La UGT vol una autèntica crisi i no un simple canvi de persones, que era, tot plegat, allò que es pretenia. Ara els futuròlegs concedeixen un termini major perquè es produeca l'acord, i sense grans estridències pot arribar-se a l'elaboració d'un gabinet que assossegue les veus dissidents. Potser Felipe González haurà ajornat la crisi fins a l'agost, quan es produirà el Consell que presideix el rei. A les Illes segurament deurà anar González amb el nou equip, però em fa la impressió que no suposarà un canvi tan substancial com pretén Redondo. Les peces claus continuaran en exercici. A aquestes altures de la funció, González no pot variar els plans econòmics de l'equip Boyer. Sobretot, deprés d'haver-se omplert la boca amb les xifres del creixement del Producte Nacional Brut.

La guerra interna que alguns pretenen avivar per raons òbvies no es produirà. Dir que Felipe no fa la crisi perquè en el partit no té gent capacitada per al relleu és una manipulació interessada de la dreta, que sí que ha d'estar convençuda que Fraga no és el cavall guanyador, perquè ja ha entrat en la fase de llançament de Ferrer Salat.